

ਸਿਹਰਫੀ

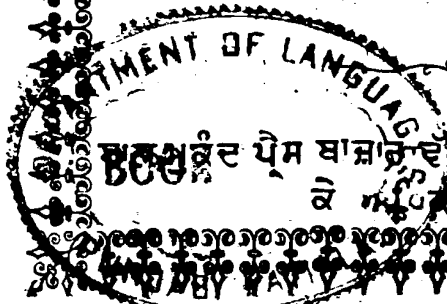
ਸਾਈਂਦਾਸ

ਜਿਸਕੋ

ਹਾਜੀ ਚਟਾਗਦੀਨ ਸਹਾਜਦੀਨ

ਤਾਜਰਾਨ ਕੁਤਬ ਖਾਜ਼ਾਰ ਕਲਮੀਰੀ

ਲਾਹੌਰ ਨੇ

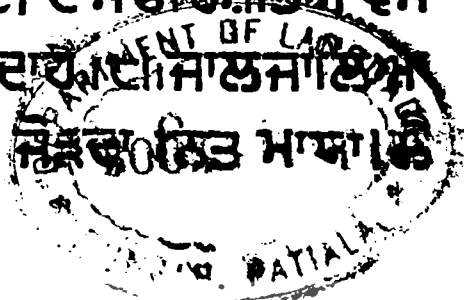
ਭਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਪੁਸਤਕ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਵਾਲੀ ਲਾਹੌਰ ਮੇਂ ਪੰਡਿਤ ਹੋਛਾਰਾਮ
 ਕੋ ਮਿਲਿਓਰ ਸੇ ਛਪਵਾਈ ॥

੧ ਓਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਸਿਹਰਫੀ ਸਾਂਈ ਦਾਸ ਲਿਖਜਤੇ

ਅਲਫ ਆਯੋਂ ਤੂੰ ਵਾਸਤੇ ਖੱਟਨੇ ਦੇ ਏਥੇ ਆਇਕੇ ਮੂਲ ਗਵਾ
ਥੋਈ । ਝੁਠ ਲਾਲਚਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਲੱਗ ਕੇਤੇ ਭਲਾ ਕੰਮ ਨਾ
ਕੋਈ ਕਮਾਯੋਈ । ਓਥੇ ਆਵਸੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕੰਮ ਤੇਰੇ ਜਿਨਾਂ
ਨਾਲ ਤੂੰ ਪਿਆਰ ਲਗਾਯੋਈ । ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਵਿਸਾਰਕੇ ਨਾਮ
ਤਾਈਂ ਮੈਨੂੰ ਦਸ ਕਿਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯੋਈ ॥ ੧ ॥ ਬੇ ਬੰਦੇ ਤੂੰ
ਆਯੋਂ ਬੰਦਗੀ ਨੂ ਕੂੜੇ ਕੰਮ ਕੀ ਹੋਰ ਕਮਾਵਨਾ ਹੈਂ । ਦੇਖ
ਦੇਖ ਕੁਟੰਬ ਨੂ ਖੁਝੀ ਹੋਵੇਂ ਕਰੇ ਠੱਗੀਆਂ ਦੁਬ ਲੈ ਆਵਨਾ
ਹੈਂ । ਜ਼ਰਾ ਸਮਝ ਨਾ ਆਂਵਦੀ ਮੂਲ ਤੈਨੂੰ ਐਵੇਂ ਆਪਨੀ
ਉਮਰ ਗੁਊਨਾ ਹੈਂ । ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਆਖੇ ਛੱਡ ਵਾਹ ਤਾਂਈ
ਜਾਨ ਬੁਝਕੇ ਐਝੜੇ ਜਾਵਨਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਤੇ ਤਰਸ ਨਾ ਆਂਵਦਾ
ਰੱਬ ਦਾ ਜੀ ਕਰੇ ਆਫਲੀ ਖੁਦੀ ਗੁਮਾਨ ਭਾਈ । ਓਸ ਰੱਬ
ਦਾ ਖੌਫ ਨ ਮੂਲ ਬੰਦੇ ਜਿਸਨੇ ਸਾਜਤੈਨੂੰ ਪਾਈ ਜਾਨਭਾਈ ।
ਆਪੇ ਆਪ ਖੁਦਾਇ ਕਹਾਵਨਾ ਹੈਂ ਤੁਤਾਂ ਵਡਾ ਹੈਂ ਕੋਈ
ਤਾਨ ਭਾਈ । ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਵਿਸਾਰਿਆ ਰੱਬ ਜਿਨਾਂ ਕਦੀ
ਜੀਤ ਨਾਹੀਂ ਸਦਾ ਹਾਰ ਭਾਈ ॥ ੩ ॥ ਸੇ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਖ ਲੈ
ਬੰਦਿਆ ਓਇ ਵਾਹੀ ਆਪਨੀ ਸੰਨਾਂ ਜਾਵਣਾ ਹੈ । ਮੋਹਲ
ਮਾੜੀਆਂ ਦੇਖਕੇ ਭੁਲਿਓਂ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਕੰਮਨਾਹੀਂ ਕਿਸੇ ਆਂਵਣਾ
ਹੈਂ । ਭਾਈ ਪੁੱਤ ਜੇੜੇ ਦਿਸ ਆਂਵਦੇ ਨੀ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨ ਜਾਇ

ਛੁੱਟਾਵਣਾ ਹੈ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਆਖਦਾਈ ਇਕ
 ਰੱਬਨੇ ਪਾਰਲੰਘਾਵਣਾ ਹੈ। ੪। ਜੀਮ ਜਾਂਦੜਾ ਸਭਜਹਾਨਬੰਦੇ
 ਦਿਲਮ ਪਨੇਲੇਹੁ ਵਿਚਾਰਭਾਈ। ਜਾਨ ਜਗਤ ਨੂੰਕੁੜਹੋਪਾਰ
 ਗਏ ਪੱਠੇ ਜਿਨਾਂਦੇ ਲੱਖ ਹਜ਼ਾਰ ਭਾਈ। ਬਡੇਨਾਮ ਧਾਰੀ ਸੋ
 ਭੀ ਲੱਦਗਏ ਥਾੜੋਰੱਬਦੇਨਾਮਖ਼ਾਰ ਭਾਈ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਵ-
 ਹਿਜ਼ਤ ਤਦ ਜਾਂਹਿੰਗਾਉਂ ਇਕ ਰੱਬਦਾ ਨਾਮ ਪੁਕਾਰ ਭਾਈ॥
 ੫॥ ਹੇ ਹੁਕਮ ਤੇਰਾ ਵਿਚਜੋਗਸਾਰੇ ਫਰਮਾਇਸ਼ਬਹੁਤ ਚਲਾ
 ਵਨਾ ਹੈਂ। ਪੈਰਕੁਚ ਦੇਹੰਨੂ ਦੇਖਨਾਂ ਹ ਵਿਚ ਬੰਗਲੇਪਲੰਘ
 ਵਿਛਾਵਨਾਹੈਂ। ਭੋਗੋਂ ਔਰਤਾਂ ਪਹਿਨੇ ਪੁਸ਼ਾਕ ਭਾਰੀ ਨਿਤ ਚੰ
 ਗੀਆਂ ਨਜ਼ਾਮਤਾਂ ਖਾਵਨਾਹੈਂ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਗੁਮਾਨਕੀ ਬੰਦਜਾ
 ਓਇ ਨਾਲ ਖਾਕਦੇ ਹੀ ਚਲਜਾਵਨਾਹੈ॥ ੬। ਖੇਖਾਨ ਮਲੂਕ
 ਕੀ ਦੇਖਨਾਹੋਂ ਉਠ ਜਾਨਨੀਗੇ ਦਿਨਚਾਰਭਾਈ। ਇੱਕ ਚੱਲ
 ਗਏ ਇਕ ਚਲਨੇਨੂੰ ਲੱਕ ਬੰਨਕੇ ਹੋਏ ਤਿਆਰ ਭਾਈ। ਛੱਡ
 ਗਏਹਵੇਲੀਆਂ ਔਰਤਾਂਨੂੰ ਮਾਰੇ ਕਾਲ ਬਲੀਹੋਏ ਛਾਰਭਾਈ।
 ਸਾਈਂਦਾਸ ਆਖੇ ਸੱਭ ਜੋਰਵਾਲੇ ਅੱਗੇ ਕਾਲਦੇਗਏ ਨੀ ਹਾਰ
 ਭਾਈ। ੭। ਦਾਲਦੰਮਦਾਕੁੜਵਿਸ ਹਨਾਹੀਬੰਦਾਮੂਰਖ ਮੇਰੀ
 ਉਚਾਰਦਾਹੈ। ਅੱਖੀਂ ਵੇਖਕੇ ਜਗ ਜਹਾਨ ਜਾਂਦਾ ਤੋਰੋਰੱਤੀਨਾ
 ਮਨਵਿਚ ਧਾਰਦਾ ਹੈ। ਮੌਤਚਿੱਤਨਾਹੀਚਾਹਜੀਵਨੇਦੀ ਮਹਲ
 ਮਾੜੀਆਂ ਪਿਆ ਉਸਾਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਫਿਰਿਸ਼ਤਿਆਂਵੱਸ
 ਪਿਆ ਹਾਇਹਾਇਹੀ ਪਿਆ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਲਜਾਲਿਆ
 ਤਿਨਾਂ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਨੇ ਜਿਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਜੋੜਕਾ ਲਿਖਤ ਮਾਯਾ। ੮

ਚਲੇ ਇਕਲੈਨੂੰ ਪਕੜ ਖਾਹੈ ਅੰਤਕਾਲ ਨਹੀਕੋਈਕੰਮਆਯਾ
ਉਸ ਵਕਤ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹਾਇਰੱਬਾਨਹੀਦਾਨਕੀਤਾਨਹੀਚਿਤ
ਲਾਇਆ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਆਖੇ ਦਿੱਤਾ ਹੱਥਆਵੇਨਾਂਦਿਤਿਆਂ
ਨਹੀਂ ਜੇ ਕੁਛਪਾਯਾ ॥ ੯ ॥ ਰੇ ਰੰਗ ਖੁਦਾਇਦਾਸੋਹਿਨਾਹੈਹੋਰ
ਰੰਗ ਖਾਤੁ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ ਹੈ। ਹੀਰੇ ਔਰਮੋਤੀਜਿਸਨੂੰਰੱਬਦੇਵੇ
ਓਹਪਥਰਾਂ ਨਾਲਕਿਉਂਲਾਂਵਦਾਹੈ। ਨਾਮਰੱਬਦਾਓਸਨੂੰਮਿੱਠਾ
ਲੱਗੇਹੋਰਕੁਝਨਹੀਂ ਮਨਭਾਂਵਦਾਹੈ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਆਖੇਪਿਆਰੇ
ਰੱਬਦੇ ਜੀ ਸਚਾ ਉਨਾਂਨੂੰਆਪਮਿਲਾਂਵਦਾ ਹੇ ॥ ੧੦ ॥ ਜੀਮ
ਯਾਦਨਾਕੀਤੋਈ ਰੱਬਤਾਂਈ ਖੋਟੇ ਕੰਮਵਿਚ ਉਮਰ ਵਿਹਾਇ
ਗਈ। ਪਹਿਲੇਨਿੱਕਾਸੀ ਫੇਰਜੁਵਾਨ ਹੋਇਆ ਮੱਤਭੋਗਾਂ ਵਿਖੇ
ਲਪਟਾਇਗਈ। ਜਦੋਂਬਿਧਹੋਯਾ ਲਗਾ ਮੋਹ ਬਹੁਤਾ ਸੁਰਤ
ਵਿਚ ਕੁਟੰਬ ਵਿਹਾਇਗਈ ਸਾਈਂਦਾਸ ਆਖੇਏਵੇਂ ਕਹੁਦਿਆਂ
ਨੂੰ ਮੌਤ ਬੰਦੇਦੇ ਸਿ ਤਤੇਆਇਗਈ। ੧੧ ॥ ਸੀਨ ਸਾਕਜੇਹੜੇ
ਦਿਸ ਆਂਵਦੇਨੀ ਦਿਨਚਾ ਰਦੇਕੂੜੇਹੈਂਪਾਜਭਾਈ। ਜਿਨਾਂਨਾਲ
ਹੈ ਬਹੁਤ ਪਿਆ ਰਤੇਰਾ ਤਿਨਾਂਨਹੀਂ ਸਵਾਰਨਾ ਕਾਜਭਾਈ।
ਮੈਦੇ ਪਲੰਘ ਵਿਛਾਇਕੇਖਾਕਹੋਏ ਜੇਹੜੇਹਥੀਂ ਉਤਾਂਵਦੇਦਾਜ
ਭਾਈ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਆਖੇ ਸਭੋ ਕੂੜ ਬਾਜੀ ਉਠਚਲਣਾ ਕੱਲ
ਕਿ ਆਜ ਭਾਈ। ੧੨ ॥ ਸੀਨ ਸਜਾਨਪਾ ਹਿਕਮਤਾਂ ਕੰਮ
ਨਾਹੀਂ ਏਹਤਾਂ ਕੂੜਦਾ ਜੱਗ ਨਾਉਹਜੀ। ਕਰੇ ਚਿਤਮੈਬੰਦ
ਗੀਂ ਦਇਆ ਥਾਰ ਪੱਲੇਨਾਮਦਾ ਮਾਲ ਮਤਾਹ ਹੈ ਜੀ। ਬਾਝ
ਨਾਮਦੇ ਹੋਰਨਾਂਕੰਮ ਆਵੇ ਓਥੇਨੇਕੀ ਦੀ ਤੁਰੇ ਸਲਾਹ ਹੈਜੀ।

ਸਾਈਂਦਾਸ ਆਖੇ ਏਹਾ ਯਾਦ ਰਖੋ ਮੌਲਾਪਾਕ ਜੋ ਬੇਪਰਵਾਹ
 ਹੈਜੀ ॥ ੧੩ ॥ ਸੁਵਾਦਸੁਾਦਜੋ ਬੰਦਜਾਖਾਵਨਾਹੰ ਬਿਨਾਨਾਮਦੇ
 ਨਹੀਂ ਸੁਾਦਭਾਈ। ਛੋਡਬੰਦਗੀਨੂੰ ਮਗਰੁ ਤਹੁੰਦੇਮਾਰ ਖਾਂਵਦੇ
 ਨੀ ਦਰਬਾਰ ਭਾਈ। ਭਲੇਕੰਮ ਵਲੋਂ ਮੁਖ ਮੋੜ ਬੈਠੋਂ ਬੁਰੇ ਵਾ
 ਸਤੇ ਹੋਇਯੋਂ ਤਿਆਰ ਭਾਈ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਵਿਸਾਦਿਆ ਰੱਬ
 ਜਿਨਾਂ ਕਦੀ ਜਿਤੇਨਹੀਂ ਸਦ ਹਾਰਭਾਈ। ੧੪। ਜੁਆਦਜੁਰੁਰ
 ਏਥੋਂ ਚਲਜਾਵਨਾਈ ਦਿਲਆਪਨੇਲੇਹੁਵਿਚਾਰਭਾਈ। ਫਿਰੋਂ
 ਮਾਯਾਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤਰਫ ਚਾਰੋਂ ਛੋਡਜਾਵਨਾ ਜੇ ਧਨਮਾਲਭਾਈ।
 ਕੂੜਾ ਨੇਹੁ ਕੁਟੇਬ ਦਾ ਸਭ ਪਿਆਰੇ ਨਹੀਂ ਚਲਣਾ ਕਿਸੇ ਨੇ
 ਨਾਲ ਭਾਈ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਜੋ ਕੀਤਾਈ ਕੌਲ ਬੰਦੇਕਰਬੰਦਗੀ
 ਸੁਖਨ ਨਾ ਟਾਲ ਭਾਈ ॥ ੧੫ ॥ ਤੋਇ ਤਕਬਰੀ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਛੋਡ
 ਦਿੱਤੀ ਹੋਏ ਪਾਕ ਖੁਦਾਇਦੇ ਯਾਰ ਭਾਈ। ਨਹੀਂ ਉਨਾਂਨੂੰ ਲੋੜ
 ਪਦਾਰਥਾਂਦੀ ਨੀਯਤ ਵਾਸਕਰ ਚਿਤ ਕਰਤਾਰਭਾਈ। ਕਰਣ
 ਬੰਦਗੀ ਰੱਬਦੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤੀ ਤਿਨਾਂ ਲੀਤਾਈ ਜਨਮ ਸੁਧਾਰ
 ਭਾਈ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਫਕੀਰਾਂਦੇ ਲਗ ਆਖੇ ਓਥੇਲੰਘੇਈ ਲੱਖ
 ਹਜ਼ਾਰ ਭਾਈ। ੧੬॥ ਜੋਇ ਜਾਵਨਾ ਹੁਕਮ ਤੇਹਕੀਕ ਬੰਦੇ
 ਜਿਨਾਂ ਨਾਮ ਲੀਤਾਬੇੜੇ ਪਾਰਹੋਏ। ਨਾਮਰਬਦਾ ਜਿਨਾਂ ਵਿਸਾ-
 ਰਿਯਾ ਹੋ ਚੋਟਾਂ ਖਾਂਵਦੇਸੋਈਖੁਆਵਹੋਏ। ਜਿਨਾਂਬੰਦਗੀਨਾਲ
 ਪਿਯਾਰ ਕੀਤਾ ਮੌਲਾ ਖਾਸਗੀ ਪਾਕਦੇ ਯਾਰਹੋਏ। ਸਾਈਂਦਾਸ
 ਭੁਲਾਇਖੁਦਾਇਤਾਈਂ ਸਚੇ ਰੱਬਕੋਲੋਂ ਗੁਨਹਗਾਰਹੋਏ ॥ ੧੭ ॥
 ਐਨ ਆਰਬਲਾ ਛਿਜਦੀ ਜਾਂਵਦੀ ਹੈ ਅਜ ਕਲ ਦੇ ਵਿਚ

ਲੁਟਾਵਨਾ ਹੈਂ । ਫੁਲੇ ਕੰਮ ਦੇ ਵਲ ਨ ਧਿਯਾਨ ਤੇਰਾ ਬੁਰੇ ਕੰਮ
 ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਜਾਵਨਾ ਹੈਂ । ਜ਼ਰਾ ਸਮਝ ਨ ਆਂਵਦੀਮੂਲ ਤੈਨੂੰ ਸਿਰ
 ਪਾਪਦੀ ਪੰਤ ਉਠਾਵਨਾ ਹੈਂ ਸਾਈਂਦਾਸ ਆਖੇ ਸਚ ਛਡ ਕੇਤੂੰ
 ਨੇਹੂੰ ਕੂੜਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾਵਨਾ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥ ਗੈਨ ਗਰਜ ਨਾ ਕਿਸੇ
 ਨੂੰ ਲਿਯਾਵਨਾ ਹੈਂ ਸੂਤਤ ਕੰਬਦੀ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲੀਤੇ । ਲਖ
 ਟਹਲੀਏ ਜਿਨਾਂਦੇ ਟਹਲਵਾਲੇ ਘਰੀਂ ਔਰਤਾਂ ਲਖ ਸਮਾਨ
 ਕੀਤੇ । ਵਾਲੀ ਜਗਤਦੇਵਿਚ ਕਹਾਂਵਦੇਸੇ ਵਡੇ ਸੂਰਮੇ ਜਿਨਾਂਨੇ
 ਹਾਨ ਕੀਤੇ । ਸਾਈਂਦਾਸ ਖੁਦਾਇ ਕਹਾਂਵਦੇਸੇ ਵਡੇ ਨਾਮਧਾਰੀ
 ਬਾਝ ਜਾਨ ਕੀਤੇ । ੧੯ ॥ ਫੇਰ ਵਤ ਅਕੱਲਡਾ ਜਾਂਇਗਾ ਤੂੰ
 ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਤਾਂ ਉਮਰਗਾਲੀ । ਕਿਥੇ ਮਹਿਲਤੇ ਮਾੜੀਆਂ
 ਬੰਗ ਲੁਣੀ ਕਿਥੇ ਸੁੰਦ ਨਾਰ ਹੋ ਭੋਗਵਾਲੀ । ਧੰਨਮਾਲ ਨਾ ਜਾ
 ਵਸੀ ਨਾਲਤੇਰੇ ਹਥ ਝਾੜਬੰਦੇ ਉਠ ਜਾਂਹਿਖਾਲੀ ਸਾਈਂਦਾਸ
 ਆਖੇ ਇਕ ਰੱਬ ਬਾਝੋ ਹੋ ਫਕੋਈ ਨਾ ਹੋ ਵਸੀ ਅੰਤਵਾਲੀ । ੨੦ ॥
 ਕਾਫ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਰੱਬਸਚੇ ਬੰਦਾ ਬੰਦਗੀ ਮੋਈ ਕਮਾਂ-
 ਵਦਾਈ । ਓਸਰੱਬਦਾ ਖੋਫਹੈ ਦਿਨੇ ਰਾਤੀ ਸੁਰਵਲਨਾ ਪ੍ਰੀਤਲ-
 ਗਾਂਵਦਾਈ । ਦੂਰਕੀਤਾਈ ਸੁਖਨ ਤਕ ਬਰੀਦਾ ਉਹਤਾਂ ਸਭਤੇ
 ਨੀਚ ਕਹਾਂਵਦਾਈ । ਸਾਈਂਦਾਸ ਆਖੇ ਕਿਸੇ ਵਸਨਾਹੀਂ ਆਪੇ
 ਮੇਲਦਾ ਆਪ ਭਲਾਂਵਦਾਈ ॥ ੨੧ ॥ ਕਾਫ ਕੁਫਰ ਨੂੰ ਛੋੜਦੇ
 ਬੰਦਿਆ ਓਇ ਇਸਦੇ ਵਿਚਨਹੀਨ ਫਾਹੋਵਨਾਈ । ਏਹੁ ਵਖਤ
 ਹੈਗਾ ਤੇਰੇ ਬੀਜਨੇ ਦਾ ਪਿਆਰੇ ਬੀਜ ਲੈ ਜੋ ਕੁਛ ਬੋਵਨਾ
 ਈ । ਬਿਨਾ ਭਜਨ ਦੇ ਨਿਤ ਖੁਆਰੀਆਂ ਨੀ ਏਵੇਂ ਜਨਮ

ਅਕਾਰਥ ਖੋਵਨਾਈ। ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਫਰਸ਼ਤੇ ਪਕੜਨੀਗੇ
ਆਹੀਂ ਮਾਰ ਪਿਆਰੇ ਤਦੋਂ ਰੋਵਨਾਈ ॥੨੨॥ ਲਾਮ ਲਜ ਨ
ਆਂਵਦੀ ਮੂਲ ਤੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦੇਹਿ ਕੀ ਜਾਇ ਜੁਵਾਬ ਭਾਈ।
ਵਿਚ ਜਗਕੀਕਰਮ ਕਮਾਵਨਾਹੈ ਤੈਥੋਂ ਲਏਗਾਆਪਹਿਸਾਬ
ਭਾਈ। ਬਿਨਾ ਬੰਦਗੀ ਬੰਦਯਾ ਦੁਖਤੈਨੂੰ ਰੱਤਾ ਸੁਖਨਾਹੀਬੁਰੀ
ਬਾਬ ਭਾਈ। ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਅਖੇਜਪਨਾਮਤਾਈਂ ਇਨਾਂ ਨਾਮ
ਤੋਂ ਹੋਏ ਖਰਾਬ ਭਾਈ ॥ ੨੩ ॥ ਮੀਮ ਮਨੋ ਤੂੰ ਮਟਨਵਿਸਾਰ
ਬੈਠੋਂ ਤੈਂਕੀ ਸਮਝਿਆ ਆਪਨੂੰ ਬੰਦਿਆਓਇ। ਨਹੀਂ ਜਾਨਦਾ
ਮਾਲਸੈਂ ਮਸਤਹੈਂਤੂ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਪਰ ਕਾਲਹ ਬੰਦਿਆਓਇ।
ਫਿਰੇਂ ਧੰਧਿਆਂ ਵਿਚ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਤੈਨੂੰ ਕੁਛ ਨ ਸੁਝਦਾ ਗੰ
ਦਿਆ ਓਇ। ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਆਖੇ ਕਰੋ ਬੰਦਗੀ ਨੂੰ ਹੋਵੇਂ ਪਾਕ
ਤੂੰ ਗੰਦਿਆਬੰਦਿਆਓਇ। ੨੪॥ ਨੂਨ ਨਾਰੀਦੇਨਾਲਪਿਆਰ
ਤੋਰਾ ਮਾਣੇਮੌਜਤੂੰ ਸੇਜਵਛਾਇਕੇਤੇ। ਬੋੜਾਸੁਖਤੇ ਦੁਖਹੈ ਬਹੁਤ
ਸਾਰਾਗੱਲ ਲਾਵਨੀਗੇ ਲੋਹਾ ਤਾਇਕੇਤੇ। ਤੈਨੂੰ ਨਛੇਦੇ ਵਾਸਤੇ
ਭੇਜਿਆਸੀ ਤੂੰਤਾਂਚਲਯੋਂ ਮੂਲਗਵਾਇਕੇਤੇ। ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਆਖੇ
ਜਦੋਂ ਪੁਛੀਏਂਗਾ ਤਦੋਂ ਦੇਹਿ ਜਵਾਬਕੀ ਜਾਇਕੇਤੇ। ੨੫॥
ਵਾਉ ਵਾਸਤੇਜਿਨਾਂਦੇ ਭਟਕਨਾਹੈਂ ਬੋਲੇਂ ਮਿਥਿਆ ਪਾਪ ਕਮਾ
ਵਨਾ ਹੋਂ। ਸੁਖਆਪਨੇਨੂੰ ਪਏਲੋਚਦੇਨੀ ਕਾਹਨੂੰ ਖਾਹ ਮਖਾਹ
ਦੁਖ ਪਾਵਨਾਹੈਂ। ਅਤੇ ਆਵਸੀ ਕੋਈ ਨ ਕੰਮਤੇਰਜਿਨਾਂ ਨਾਲ
ਤੂੰ ਨੇਹੁ ਲਗਾਵਨਾਹੈਂ। ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਆਖੇਜਿਸ ਦਾ ਰਬ ਬੇਲੀ
ਅਸੇ ਰੱਬਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਾਵਨਾ ਹੋਂ ॥੨੬॥ ਹੇ ਹਾਰਿਆ ਹੈ

(੯)

ਜਨਮ ਆਪਨਾ ਤੂੰ ਖੋਟੇ ਕੰਮ ਦੇ ਵਿਚ ਗਲਤਾਨ ਹੋਇਯੋਂ
ਜੇਹੜਾ ਕੋਲਸੀ ਰੱਬਦੇ ਨਾਲਕੀਤਾਸੇ ਵਿਸਾਰਕੇ ਤੂੰ ਬੇਈਮਾਨ
ਹੋਯੋਂ। ਤੈਨੂੰ ਰਹੇ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈਂ ਸੁੰਦਰ ਔਰਤਾਂ ਦੇਖ
ਮਸਤਾਨ ਹੋਯੋਂ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਲੇਖਾ ਜਦੋਂ ਮੰਗੀਏਗਾ ਤਦੋਂ
ਬਹੁਤ ਬੰਦੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਯੋਂ ॥੨੭॥ ਲਾਮ ਲੱਖ ਕੋੜਜੇ ਬਰਸ
ਜੀਵੇਂ ਜੇਹੜਾ ਜੰਮਿਆ ਮਰੇ ਜਰੂਰ ਭਾਈ। ਏਵੇਂ ਜਗ ਸਾਰੇ
ਚਲੇ ਜਾਵਨਾ ਈਂ ਜਿਵੇਂ ਲੰਘਦਾ ਬੇੜੀ ਦਾ ਪੂਰ ਭਾਈ। ਬਦ
ਫੇਲੀਯਾਂ ਨਾਲ ਪਿਯਾਰ ਤੇਰਾ ਫਿਰੇਂ ਕਿਜਲੀ ਵਾਂਗ ਮਗਰੂਰ
ਭਾਈ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਨ ਆਂਵਦਾ ਖੌਫ ਬੰਦੇ ਓਹ ਤਾਂ ਦੇਖਦਾ
ਨਿਤ ਹਜ਼ੂਰ ਭਾਈ ॥੨੮॥ ਅਲਫ ਅਕਲ ਨ ਆਂਵਦੀ ਮੂਲ
ਤੈਨੂੰ ਦੇਵੇਂ ਲਾਲ ਤੇ ਕਚ ਵਟਾਵਨਾ ਹੈਂ। ਸੌ ਵਟ ਕੇ ਬੰਨਦਾ
ਮੂਲਪਲੇ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕੁਛ ਜਾਵਨਾ ਹੈਂ। ਤੂਤਾਂ ਆਯਾ ਹੈਂ
ਰਾਤਦੇ ਕੱਟਨੇਨੂੰ ਮਹਿਲ ਮਾੜੀਆਂ ਪਜਾ ਬਨਾਵਨਾ ਹੈਂ। ਹੱਥ
ਨਾਲਜੋ ਕੀਤਾਈ ਦਾਨ ਬੰਦੇ ਸਾਈਂਦਾਸ ਓਹੋ ਕੰਮ ਆਵਨਾ
ਹੈ ॥੨੯॥ ਯੇ ਯਾਰਿਯਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਆਰਿਆਂ ਨੀਏਹ ਅੰਤਸਮੇਤਜ
ਜਾਵਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਜਾਨ ਵਜੂਦ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਖਫਨ
ਸੀਉਂ ਕੇ ਤੁਰਤ ਵਿਖਾਵਨਾ ਹੈ। ਕਢੋ ਕਢੋ ਸਵੇਰੜੇ ਪ੍ਰੇਤ
ਤਾਈਂ ਠੋਕ ਠੋਕਕੇ ਤੁਰਤ ਲੈ ਜਾਵਨਾ ਹੈ। ਸਾਈਂਦਾਸ ਆਖੇ
ਭਾਂਡਾ ਭੰਨਕੇਜੀ ਘਰ ਆਪਨੇਨੂੰ ਉਠ ਧਾਵਨਾ ਹੇ ॥੩੦॥

ਇਤਿ ਸਿਹਦਫੀ ਸਾਈਂਦਾਸ ਸੰਪੂਰਣ ॥

B-1325

